

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

X had zich jaren niet in kabinet van de RC vertoond en kende niemand meer van naam of gezicht.

De inmiddels nog verder vergeelde poster van de arenlezers van Millet hing nog op dezelfde plaats halverwege het trappenhuis van de catacomben van de rechtbank, en van vroeger wist hij dat hij dan nog één trapje naar beneden moest om in het cellenblok te komen, waar hij zijn cliënt op ging zoeken alvorens deze zou worden voorgeleid voor de rechter-commissaris.

Zijn cliënt zat nog bij de vrouwelijke officier van justitie, bij wie X in de rechtszaal onder het strenge zwart van haar toga een keer pumps met stiletto-achtige hakken had ontwaard; een Meesteres als het ware. Haar uitdossing had dramatische gevolgen gehad voor zijn pleidooi.

In afwachting van zijn cliënt bladerde X door het proces-verbaal dat verhaalde van licht onzedelijke handelingen. Het viel allemaal reuze mee, meende X; jammer alleen dat er nog een onderzoeksgrond lag verscholen in de vorm van een ophanden zijnd verhoor van een buurmeisje in een speciale verhoorstudio. Toen zijn cliënt terugkwam bereidde hij hem alvast voor op een langer verblijf op het politiebureau, en ging toen naar boven.

Toen X de rechtszaal binnenkwam gooide de RC net vanuit zijn stoel een propje papier naar een prullenbak in de hoek van de kamer.

'Ja, hij had basketbal gespeeld vroeger', antwoordde de RC op een vraag van X. De RC leek niet alleen qua uiterlijk een jonge uitgave van Louis van Gaal, ook in de wat stijve en neerbuigende wijze waarop hij even later zijn cliënt ondervroeg deed de man hem denken aan de voetbalcoach op een persconferentie.

Het schoot hem te binnen dat hij mr. Van Gaal eerder als politierechter had meegeemaakt en prompt een hoop herrie met hem had gekregen. X zuchtte even: dat beloofde weinig goeds.

Pleiten bij de RC kon je niet echt pleiten noemen, maar X deed zijn best. Tijdens zijn betoog zag hij de RC een handtekening plaatsen. X dacht even dat mr. Van Gaal zijn pleidooi niet meer nodig had om tot een afronding van zijn oordeel te komen, en de beschikking bewaring al aan het tekenen was. Hij hield even stil en ging pas verder toen hij zag dat het slechts het proces-ver-

baal van de zitting was dat van een handtekening werd voorzien.

Het eindresultaat was dat de bewaring werd verleend, compleet met onderzoeksgrond en – volslagen onzinnig – recidivegevaar. Terwijl zijn cliënt alweer werd afgevoerd richting arenlezers mompelde X dat hij hem nog wel zou opzoeken. Zijn cliënt reageerde niet meer. X wisselde nog enige woorden met de RC. Hij wist weer precies waarom hij zich jaren niet had vertoond: het had hoegenaamd niets met recht te maken. In het kabinet van de RC heerste slechts de angst om een moedige beslissing te nemen.

n

